

KINDEREN VAN ATLANTIS

BOEK 3

Erfgenaam

ANTON WOLVEKAMP

Erfgenaam

ZILVERSPoor

Verschenen in de serie *Kinderen van Atlantis*:

Boek 1: LOTGENOTEN

Boek 2: DWAALLICHT

Boek 3: ERFGENAAM

Voor mijn ouders

© 2015 Anton Wolvekamp

© 2015 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Cocky van Dijk

Typografie: Studio Zilverspoor

Omslagontwerp & ontwerp: Studio Zilverspoor

Eerste druk, maart 2015

ISBN 978 94 90767 95 2

NUR 283 / 334

antonwolvekamp.blogspot.nl

Meer over de auteur en deze serie kunt u ook vinden op:

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

PROLEEG

'Nee! Ik verbied het je, Shirenzah. Het is uit den boze om je naast de goden te scharen en bovendien te gevaarlijk, zelfs voor buitengewone stervelingen!'

Shirenzah snoof. Zamara kon haar zoveel vertellen. Misschien ben ik wel nog buitengewoner dan jij bent, had ze willen zeggen. Alsof Zamara daarvan onder de indruk zou zijn geweest. Ze was nooit ergens van onder de indruk.

Al sinds de dag dat Zamara haar ouders op de hoogte had gebracht van het feit dat ze een bijzonder begenadigde dochter hadden, leek haar lerares nooit helemaal tevreden te zijn met wat ze presteerde. De eerste keer dat Shirenzah had laten zien dat ze in meer geïnteresseerd was dan enkel de *oh zo geweldige* talenten van de Langlevenden, stond in haar geheugen gegrift als een onuitwisbare kras op haar ziel. Zamara had haar vernietigend aangekeken en gewaarschuwd dat ze het niet in haar hoofd moest halen om zich op verboden terrein te begeven.

Verboden terrein... Waarom? Magie was iets ongrijpbaars, iets heerlijks. Het gaf je het gevoel tot meer in staat te zijn dan ieder ander mens. Het zorgde ervoor dat je één kon zijn met de grond onder je voeten, de wind in je haar en de regen die je zonden kon wegspoelen.

Volgens haar was het zo duidelijk als wat. Zamara was gewoon stinkend jaloers op haar buitengewone gave. *Of ben je er bang voor?*

Shirenzah grinnikte bij die gedachte en keek naar de ondergaande zon. *Morgen, dacht ze. Morgen ga ik het je vertellen. En dan ben ik benieuwd wat je zegt...*

Shirenzah stond op het plein van een afstandje te kijken naar de inmiddels vergevorderde bouw van het paleis. Ze zag hoe een van de werklieden de laatste hand legde aan de torenspits.

Ze streek haar zilverblonde haar uit haar gezicht. Een opwindende gedachte kwam in haar op. Ze richtte haar aandacht op de ongelukkige ziel die op de rand van de afgrond balanceerde, terwijl hij zo goed mogelijk de windroos op het uiterste puntje van het dak van de toren bevestigde. De wind stak op, vlak voor hij het ornament losliet. De roos begon als een razende te draaien, waardoor de man bijna zijn evenwicht verloor. Hij zwaaide zo wild met zijn armen, dat ze erom moest grinniken. Het leek of hij ieder moment kon wegvliegen in plaats van vallen.

Shirenzah sloot haar ogen. Ze voelde hoe tintelingen onder haar huid zich een weg naar buiten vochten. *Kippenvel*. De wind ging weer liggen.

Ze opende haar ogen en keek om zich heen om zich ervan te verzekeren dat niemand had gezien dat zij iets met het bijna-ongeluk te maken had. Het was niemand opgevallen. *Gelukkig*.

Zamara zou op haar wachten in de haven van de stad. De stad die Atlantis uiteindelijk moest worden. Nu was het nog niet meer dan een dorp, bestaande uit een kleine honderd huizen. In het midden van het dorp was een groot plein aangelegd en aan dat plein stonden een paar statige woningen, elk voorzien van de fonkelnieuwe vlag van Atlantis.

In haar ogen kwam de vlag nogal saai over. Een gouden stip op een verder geheel donkerblauwe vlag.

Ze hadden wel wat beters kunnen verzinnen...

Alhoewel, Atlantis was ook niet meer dan een vlek, omgeven door water en een handvol kleinere eilanden. Het paleis waarin Galdor zou gaan wonen kwam haar mede daarom nogal protserig over. Als ware hij de koning over een machtig rijk.

Ze snapte best waarom haar grootvader de uitnodiging had afgeslagen om naar het paleis te komen. Orlin kon het sowieso niet goed vinden met zijn broer en hij weigerde dan ook om samen met hem onder één dak te slapen. Zodoende moest Shirezah vaak een flink eind lopen wanneer ze hem wilde bezoeken. Hij woonde als een van de weinigen ver buiten de stad. Maar elk bezoek aan haar grootvader was de moeite waard. Al was het alleen al vanwege de vrijheid die ze daar genoot. Ze mocht van hem altijd alles doen waar ze zin in had.

Ze had pas sinds kort toestemming om zelfstandig bij hem op bezoek te gaan. Een beetje sneu. Ze was per slot van rekening al bijna zestien jaar!

Haar leeftijd was echter niet de reden dat ze het niet eerder mocht. Er deden verhalen de ronde dat het aan die kant van het eiland niet helemaal pluis was. Er zouden zich vreemde dingen afspelen. Alleen, voor haar waren die vreemde dingen juist vertrouwd. Ook voor haar grootvader, die gelukkig geen vieze smaak in zijn mond kreeg als ze het over haar magische gave had.

De laatste keer dat ze hem had bezocht, biechtte hij op dat hij graag het een en ander van haar wilde leren. Ze had hem meegenomen naar het woud en daar geprobeerd om hem de beginselen bij te brengen van de *Magische Kunsten*, zoals hij dat zo mooi kon zeggen.

Dat was hen duur komen te staan. Er brandde een klein bos af en de lokale hagelbui die volgde, bezorgde

hen allebei een nat pak.

Shirenzah kwam aan in de haven en keek uit over het water en de weinige vissersboten die voor anker lagen. De andere waren zoals gewoonlijk op zee. Een groter schip voer net de haven uit. 'Daar ben je,' verwelkomde Zamara haar op een toon die bij Shirenzah de nekharen overeind liet staan.

'Ik moest nog...' wilde ze ter verdediging inbrengen, maar Zamara kapte haar af.

'Dat zal wel. Kom, we gaan. Ik wil je nog iets laten zien in...'

'Ik jou ook.' Het floepte er zo snel uit, dat het ook Shirenzah overviel.

Zamara keek haar vragend en lichtelijk ongeduldig aan.

'Ik bedoel, ik wil je iets vertellen,' herstelde ze zich. 'Ik denk dat je het niet zo leuk gaat vinden.' Ze ging stevig staan en haalde een diepe teug adem. 'Ik ben klaar met de lessen.'

Nou, kom op. Zeg het. Of nee, nog beter: schreeuw het. Ja, schreeuw eens een keer tegen me, Zamara! Zeg dan dat je me waardeloos vindt. Dat ik je vies tegenvaal.

Het bleef stil.

Shirenzah wist dat ze dit beter eventjes kon laten landen bij Zamara, anders liep het zeker uit op ruzie. En daar had ze geen zin in. Nou ja, eigenlijk wel. Maar om haar onafhankelijkheid te onderstrepen, meende ze er goed aan te doen zich niet van haar meest onvolwassen kant te laten zien.

'Er is nog veel dat je leren moet, Shirenzah,' verzuchtte Zamara uiteindelijk.

Nee, Zamara. Ik ben er klaar mee. Ze zag hoe Zamara tot een standbeeld bevroor. In de stilte die volgde knipperde ze niet één keer teveel met haar ogen, terwijl ook Shirenzah haar blik niet afwendde. Toen voel-

de ze hoe Zamara haar geest binnendrong. Een onverwachte aanval. De heftige steken in haar voorhoofd bezorgden haar veel pijn en haar oren begonnen te zuizen. Ze probeerde haar te weerstaan, maar Zamara beukte hard in op de muren rondom haar bewustzijn. Net zolang tot haar bescherming was afgezwakt tot een flinterdun vlies dat bij de kleinste speldenprik zou scheuren.

Zamara trok zich terug. 'Zoals ik al zei, je hebt nog veel te leren.'

Shirenzah kon wel janken van kwaadheid. Ze had zich totaal niet voorbereid op een dergelijke reactie. Ze baalde ervan dat ze niet in staat was geweest om Zamara voldoende tegenstand te bieden. Ze had nog gelijk ook, ze had nog veel te leren.

'Ga je mee naar de schatkamer?' Zamara liep de steiger op zonder haar antwoord af te wachten.

Shirenzah voelde het bloed door haar aderen pompen en de woede als kolkend magma vanuit haar diepste wezen zich een weg naar buiten vechten. *Pak aan, arrogant wijf!* Ze zorgde met één uithaal dat de planken van de steiger onder Zamara's voeten losschoten, waardoor ze onderuit ging. De mast van de dichtstbijzijnde vissersboot die ze liet kapseizen sloeg als een moker door de steiger, waardoor deze totaal vernield werd.

Ze voelde hoe Zamara bij haar naar binnen probeerde te dringen, maar het was haar woede die haar voor het moment zo sterk maakte dat ze Zamara's poging wist te verijdelen.

Toen liet Shirenzah plotseling los en richtte zich met een priemende blik op de horizon, terwijl ze beide armen in de lucht stak en zich uitrekte tot ze bijna op haar tenen stond. Ze kruiste haar armen en sloeg ze om haar schouders. Een ondoordringbare cocon

vormde zich in ijltempo om haar heen, waardoor de toenemende wind en het wassende water geen vat op haar zouden hebben. Ze zweefde boven de kade en het water uit, terwijl ze glunderend toekeek hoe Zamara moeite moest doen de gevaarlijk hoge golven het hoofd te bieden.

Shirenzah zag dat haar woede-uitbarsting en de daarmee gepaard gaande magie Zamara volkomen hadden verrast. Daardoor was ze extra kwetsbaar. Toch wist ze zich boven de golven uit te werken door met schijnbaar onuitputtelijke energie omhoog te blijven zwemmen. Doordat de golven in kracht toenamen, lukte het haar om zich met de zee op de kust te laten werpen, waardoor ze zich nu achter Shirenzah bevond.

Shirenzah draaide zich bliksemsnel om, in de verwachting dat ze een koekje van eigen deeg zou krijgen. Dat bleef uit.

Zamara wreef de natte haren uit haar gezicht en staaarde haar aan op dezelfde manier waarop ze zo vaak had gekeken als ze weer eens een oefening jammerlijk had laten mislukken. Teleurgesteld.

Shirenzah's cocon loste op nu haar concentratie was verbroken. Ze daalde neer. De wind en de zee kwamen tot rust. Ze stapte over de brokstukken van de steiger. Voordat ze ook maar enigszins in de buurt kon komen, draaide Zamara zich om en liep van haar weg.

CHAOS

HOOFDSTUK 1

AANVAL

Cat snoof de geur op van het bos. Het leek iets af te koelen. Of misschien was dat enkel haar verbeelding. Ze vouwde haar armen over elkaar en drukte ze dicht tegen zich aan. Tranen welden op in haar ogen. Ze zuchtte. 'Papa...' fluisterde ze.

Voor even leek het helemaal stil om haar heen. Ze staarde in het vuur dat zojuist was aangestoken. De gele vlammen dansten, maar hun warmte bereikte haar niet. Daarvoor stond ze te ver weg. Of liet ze het niet toe?

Ze wilde niet gaan slapen. Het was nu haar taak om de Atlantiërs te beschermen tegen de Schaduw die hen hier naartoe had gejaagd. En tegen de rebellen.

Mireli. Cat probeerde de herinnering aan het meisje dat ze tot voor kort als een vriendin had beschouwd te verdringen. Dat bleek onmogelijk. Het afschuwelijke gevecht herhaalde zich keer op keer voor haar ogen. Mireli's blik toen Cat haar dolk in haar lichaam boorde, deed haar opnieuw huiveren.

Die blik. Alsof ze waanzinnig was geworden. *Nee*, dacht Cat. *Mireli was echt waanzinnig geworden. Waarom zou ze mij anders hebben aangevallen?* Wat had ze zich in haar vergist. Nu was Mireli dood. Door haar hand.

Ze balde haar handen tot vuisten en onderdrukte een schreeuw. De hand op haar schouder maakte dat ze terugkeerde naar het heden.

‘Catherine?’

Cat hoorde de stem van Sazomé. Ze voelde hoe Sazomé's warmte zich door haar lichaam verspreidde en na enkele tellen kalmeerde ook haar geest.

‘Het is belangrijk om nu niet alleen te zijn. Daarvoor heb je te veel meegemaakt.’

Cat draaide zich om en beantwoordde de glimlach die ze van Sazomé ontving. Wat was dat toch met die Langlevenden? Je mocht het niet zo noemen, maar het was toch wel... magisch. ‘Dank je wel...’ stamelde ze.

Ze liet zich meevoeren, terug naar het kamp. Sazomé had gelijk. Ze wilde eigenlijk ook helemaal niet alleen zijn en daarbij, de Atlantiërs hadden haar nodig.

Nu Jason nog steeds niet terug was van zijn zoektocht met Mollie naar... dat was haar niet helemaal duidelijk, was het prettig te merken dat men haar rol als zijn plaatsvervanger serieus nam.

Ze knikte vriendelijk naar de mensen die haar begroetten en die probeerden het zich zo comfortabel mogelijk te maken voor de nacht die komen ging. Een lastige opgave. De open plek, omringd door dicht op elkaar staande loof- en naaldbomen en struiken waaraan kleurige vruchten groeiden, was natuurlijk niet de uitgelezen plek om te slapen. Het gras was vochtig en op de plekken waar het iets droger was, moesten ze op het zwarte zand liggen. De meesten onder een jas of vest, want zoveel dekens hadden ze niet bij zich.

‘Catherine, we zitten met een probleem. Ik heb je toestemming nodig om het leger tijdelijk uit te breiden met...’

Ze hoorde hoe Felx het woord *tijdelijk* benadrukte en moeite had zijn zin af te maken.

‘Zeg het maar,’ grijnsde Orsus. ‘*Huurlingen.*’

‘Juist. Die bedoel ik,’ zei Felx.

‘Het is een goed plan, prinses,’ vulde Orsus aan.

‘Als u wilt, kan ik ook vragen of er nog anderen zijn die bereid zijn om te vechten.’

Cat glimlachte toen ze hoorde hoe beleefd hij tegen haar sprak.

‘Bereid zijn om te verkennen. Te bewaken. Niet meteen zo agressief, huurling,’ waarschuwde Felx hem.

Orsus lachte. ‘*Assertief*, brave man. En als je het niet erg vindt, dan ga ik meteen mijn maten optrommelen en kunnen we aan het werk.’

Cat knikte naar Orsus, waarop de reus wegliep.

Ze zag het verbouwereerde gezicht van Felx en kon haar lachen niet inhouden.

Ook Tuma, die net aan kwam lopen, zag zijn gezicht en schoot in de lach. ‘Wat is er met jou aan de hand?’

‘Felx vroeg me of Orsus en zijn mannen deel uit mochten maken van het leger,’ legde Cat in zijn plaats uit.

‘Grote jongen,’ grapte Tuma.

‘Ja, lachen jullie maar. Het is dat we mankracht tekort komen, anders...’

‘Anders hadden we het misschien helemaal niet gered,’ kaatste Tuma terug.

Zo, daar kun je weinig tegen inbrengen, dacht Cat.

Felx zuchtte. ‘Ik ga. Tuma, wil jij ervoor zorgen dat niemand zich verder bemoeit met zaken die te gevaarlijk zijn?’

‘Je bedoelt toch niet die jongens en meisjes die net als Cat van die vermaledijde huurlingen hebben leren vechten?’

‘Ja, Tuma.’ Felx draaide met zijn ogen. ‘Die bedoel ik.’

‘Ga maar, mijn dappere strijder. Ik zal erop letten.’ Ze ging op haar tenen staan, pakte zijn hoofd tussen haar handen en kustte hem.

‘Wat zijn jullie toch schattig,’ flapte Cat eruit.
Felx maakte zich los en beende weg. Iets te gehaast.
Ze zag dat Sazomé opkeek en haar blik de hare
kruiste. Cat knikte.

Dankjewel. Samen is inderdaad veel beter dan alleen.

Het was doodstil in het kamp. De mensen sliepen dicht bij elkaar, om het niet al te koud te krijgen. De grot koelde gelukkig niet zo heel sterk af.

Cat zat samen met Tuma en Muzis rond een bescheiden vuur, iets voorbij de kruising van de stroompjes die ze eerder die dag waren overgestoken. Morfeas had zich over Mysa ontfermd. Ze was sinds het nieuws over de dood van Cheos nog steeds behoorlijk van slag. Morfeas had ervoor gezorgd dat ze uiteindelijk toch in slaap was gevallen. Het drankje was ook Cat aangeboden, maar zij was vastbesloten om de eerste nacht in het nieuwe kamp wakker te blijven. Tuma en Muzis volgden haar voorbeeld.

‘Ik ben benieuwd waarmee ze terugkomen,’ sprak Muzis bijna fluisterend.

Als ze terugkomen, dacht Cat erachteraan.

‘Ik snap het nog steeds niet helemaal. Als Jason de Erfgenaam niet is, wie dan wel?’

Tuma zei precies waar Cat aan dacht.

‘Ik hoop dat ze daar inmiddels het antwoord op weten,’ reageerde Muzis.

Het bleef een poosje stil. Tuma brak een flink stuk hout in stukken en gooide de takken in het vuur. De vlammen laaiden op en de hitte die er vanaf kwam, brandde op Cats wangen. Ze voelde ineens hoe moe ze was en dommelde weg.

Cat schrok wakker en rilde. Het vuur was bijna gedoofd.

Tuma was er dichtbij gaan liggen, Muzis iets verderop. Ook zij hadden het van de slaap verloren.

Waar het geluid vandaan kwam wist ze niet met zekerheid te zeggen. Maar toen zag ze een schim opdemen tussen de bomen. 'Wie is daar?'

Cat stond op. Ze greep naar haar dolken en kon zichzelf wel voor haar kop slaan. *Waarom heb je die weggelegd?*

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en ontwaarde de omtrek van iemand die niet veel groter was dan zij. Ze deed een stap naar voren. De gestalte bevroor.

Waarom bewoog hij niet meer? Cat duwde met haar voeten tegen Tuma's rug, die zich omdraaide en verder sliep.

Denk na, Cat. Als je gaat gillen, breekt er paniek uit. Ze hoorde haar hart kloppen in haar keel. *Wat moet ik doen?*

De schim bewoog. Heel subtiel.

Cat schuifelde voetje voor voetje naar achteren, zodat ze langzaam maar zeker achter het vuur kwam te staan. Als het moest kon ze een brandende tak pakken om een eventuele aanval af te weren.

Ze hoorde een tak kraken. Die aanval zou niet lang op zich laten wachten.

Toen weer gekraak. Ditmaal van rechts. Ze keek opzij en zag een tweede schim, of was het dezelfde? Nee, ze zag de eerste nog altijd tussen de bomen staan.

Oké, twee tegenstanders. Cat, blijf rustig.

Een derde persoon doemde op uit het donker. Van links. Ze vielen tegelijk aan. Cat bukte zich razendsnel om een tak uit het vuur te pakken en haalde ermee uit naar de twee belagers. De een greep haar hand met het provisorische wapen, de ander draaide haar andere arm op haar rug. Ze schreeuwde.

Muzis schoot wakker. Cat voelde hoe de persoon

achter haar losliet en tegen haar aan in elkaar zakte.

Tuma sprong op en maaide de andere onderuit. Ze stortte zich boven op hem. Muzis sprong Tuma bij en schakelde de jongen uit, door wederom gebruik te maken van haar verboden talent, nog voor hij Tuma iets kon doen.

Cat keek terug naar de plek waar ze de eerste schim had ontdekt. Daar was niemand meer te zien.

Inmiddels was het hele kamp wakker. Kinderen huilden. Anderen schreeuwden om hulp.

Met hoeveel man zijn ze hierheen gekomen?

Muzis rende op het geschreeuw af, Cat sprintte de andere kant op. Ze had haar dolken ergens laten liggen, maar wist niet meer waar. *Waarom had ze die niet bij zich gehouden?*

Ze wist heel goed waarom. Het was om de kinderen niet banger te maken dan ze al waren. Dezelfde kinderen die nu huilden omdat ze waarschijnlijk nog veel engere dingen zagen.

Een nieuwe vijand dook op uit het niets en beukte haar omver. Ze viel voorover in het zand en proefde de bittere smaak van aarde in haar mond. De aanvaller ging boven op haar zitten. Zijn gewicht drukte haar tegen de grond, met haar armen strak langs haar lijf. Hij begon te lachen. Op een manier die Cat de rillingen bezorgde.

‘Kijk eens aan...’ hoorde ze hem zeggen. ‘De prinses.’

Cat wist dat deze constatering haar einde kon betekenen. Ze ramde haar voeten omhoog in de rug van haar belager. Toen hij iets verschoof, wurmde ze haar armen los. Ze greep twee handen vol zand en gooidde dat omhoog. Hij hoestte het uit. Ze trapte nog een keer. En nog een keer.

‘Oh, dus jij houdt van schoppen, hè?’ brulde haar

tegenstander.

Ze voelde hoe hij overeind kwam. Ze incasseerde de eerste trap tegen haar zij en rolde met opzet verder weg dan nodig om zijn volgende trap te ontwijken. Ze sprong behendig op en dook naar voren.

Ze ontdekte dat hij wél een dolk achter zijn broekriem droeg. Cat aarzelde geen moment. Ze dook boven op hem en greep het wapen, terwijl hij probeerde om haar van zich af te slaan. Ze drukte het mes tegen zijn keel.

De blik in zijn ogen veranderde. Van jager naar prooi. In plaats van angst te tonen, drukte hij zich op. Het mes boorde zich langzaam in zijn huid. Ze zag hem bloeden.

Mireli... Nee, ze wilde hem niet doden! Ze sprong op en schopte een lading zand naar hem toe. Ze draaide zich om en rende zo hard ze kon van hem weg.

Haar tranen vochten zich een weg naar buiten en ze duwde tegen de aanvallers die overal vandaan kwamen. Ze schopte er een onderuit die, woest zwaaiend met een speer, op haar af kwam. Een volgende verraste ze met een elleboogstoot. *Zijn alle rebellen soms hier?*

Ze zag Elora worstelen. Cat trok haar belager, een stevige vrouw van Mysa's leeftijd, van Elora af. Ze draaide haar om en haalde wild uit. Haar vuist raakte haar recht op haar neus. Ze hoorde het kraken.

De vrouw gilte het uit. Het bloed spoot op de grond. Ze rende krijsend weg.

'Dank je,' zei Elora en Cat trok haar overeind. 'Waar komen ze zo plotseling vandaan?'

Uit de hel, had ze willen zeggen. Ze kon nog steeds niet helder nadenken. Opnieuw rende ze weg. Elora rende met haar mee.

'Cat, waar ga je heen?'

Weg. Ik wil hier weg! Voor ik nog iemand vermoord!

Niemand zou haar begrijpen. Dus wat had het voor zin om het Elora uit te leggen. Elora, die als geen ander wist hoe het was om iemand te haten. Cat haatte nu zoveel mensen tegelijk dat haar verstand op hol sloeg. Ze sprong over het water.

‘Cat, nee!’ schreeuwde Elora.

Ze bleef als een standbeeld staan. Ze had een vergissing begaan. Ze wilde zich omdraaien, maar had geen controle meer over haar lichaam en begon te schudden, hevig te schudden. De grond onder haar voeten bewoog. Ze schreeuwde. Zo hard ze kon.

‘Cat!’ hoorde ze iemand vanuit de verte roepen.

De rebellen kwamen van alle kanten naar haar toe. Zelfverzekerd. Lachend. Cat begreep dat ze overgeleverd was aan de Schaduw. Het water achter haar kon haar niet meer beschermen. Toch was er niets te zien van de grijze, giftige rook die eerder uit Orlins graf was vrijgekomen. Enkel de angstaanjagende blikken, de bloeddorlopen ogen van de Atlantiërs die hadden gekozen zich tegen het rijk te keren. En Cat, hoogste in rang op dit moment, liet zich nu gemakkelijk vangen. Te gemakkelijk.

Ze staarde naar de rebellen die likkebaardend om haar heen liepen. Ook zij hadden moeite om zich staande te houden op de bevende aarde. Cat keek naar haar voeten en het schudden stopte. Ze richtte zich op en zag de verbazing in de blikken van de rebellen. Ze wist wat haar te doen stond.

‘Ik ben Catherine, prinses van Atlantis. En ik ben niet bang voor jullie.’

De rebellen begonnen te lachen, haar te bespotten. Cat voelde hoe kwaad ze werd. Ze drukte haar nagels in haar handpalmen. Toch dwong ze zichzelf kalm te blijven. Ze ontspande. Haar hand gleed naar beneden en omklemde het heft van de dolk die ze eerder

niet had willen gebruiken. Iets in haar zei dat ze dit zou overleven. Er sluimerde een kracht onder het oppervlak van haar bewustzijn. Ze kon het niet duiden, maar één ding wist ze wel. Ze was tot meer in staat dan ze tot nu had gedacht. En dat maakte haar sterk, opgewonden en bovenal gelukkig.

Ze vielen aan. Tegelijk. Cat maaide rond met haar dolk en schopte, weerde af, duwde en ontweek. Ze wisselde razendsnel van positie, waardoor ze hun aanvallen aan zag komen. De rebellen die nog overeind stonden waren geen partij voor haar. Cat speelde met hen als een poppenspeler met zijn marionetten.

Het mooiste van alles was, ze hoefde ze niet eens te doden. Ze dropen vanzelf af, toen ze doorkregen dat ze haar niet de baas konden. Voordat de laatste tegenstander haar ontglipte, greep ze hem in zijn kraag. Ze trok hem dicht naar zich toe. 'Zeg tegen je vrienden dat ik jullie hier nooit meer wil zien. Is dat duidelijk?'

De jongen knikte heftig.

Cat liet hem los en keek hem na. Ze draaide zich om en zag het onthutste gezicht van Elora.

'Hoe... Hoe deed je dat? Ze waren met zoveel meer.'

Cat haalde haar schouders op. 'Dat weet ik niet.'

Haar nichtje deinsde achteruit.

Is ze bang? Voor mij? 'Wat is er, Elora?'

Ze las de schrik in Elora's ogen voordat ze wegrende. Cat begreep er niets van. Alsof ze Elora ooit iets zou doen.

Ze stapte over het beekje en zag dat er van een gevecht geen sprake meer was. De rebellen waren vertrokken.

'Hoe zijn ze langs jullie gekomen?' Muzis stelde de vraag waarop iedereen het antwoord wilde weten.

Felx schudde zijn hoofd. 'Ik begrijp het niet. We

stonden allemaal op onze plek en hebben niemand gezien. Pas toen we het rumoer hoorden in het kamp zijn we teruggekomen.'

'Gelukkig maar,' zei Morfeas. 'Die rebellen ontzien niets of niemand.'

'Dat hebben we gezien. Ik heb er eigenhandig een-tje gevloerd, die op een groep kinderen joeg!' Het gezicht van Qrest sprak een al afschuw.

'Zijn er slachtoffers?' Cat moest het vragen, ook al wilde ze het antwoord eigenlijk niet horen.

'Feolin en Anan zijn dat aan het bekijken,' sprak Sophiaq en knikte Cat vriendelijk toe.

Sazomé verscheen en keek bezorgd. 'Feolin, bedoel je. Anan is nergens te vinden.'

'Dat is niets voor Anan,' merkte Morfeas op. 'Qrest, jij kent hem het beste. Waar zou hij nu naartoe zijn?'

'Ik heb geen idee, Morfeas. Ik kan hem ook niet meer bereiken.'

Alle Langlevenden vielen stil.

'En dat betekent?' vroeg Cat.

'Dat hij niet meer bij ons is,' zei Muzis. Een traan rolde over haar wang.

'Hoe is het mogelijk!' briede Felx. 'Eerst Zamara, toen Shirezah en nu Anan. Ik weet niet welke duistere macht een spelletje met ons speelt, maar het wordt hoog tijd dat er ingegrepen wordt voor er nog meer slachtoffers vallen!'

'Het kan zijn dat hij nog leeft. Maar als hij is overgeleverd aan de Schaduw, is het slechts een kwestie van tijd voor hij het moet opgeven.'

Deze reactie van Sophiaq werkte als olie op het vuur bij Felx. 'Catherine, laat mij en mijn beste mannen hem gaan zoeken. Ik smeeek het je.'

'Felx...' verzuchtte Tuma. 'En dan? Zien we jou ook niet meer terug?'

'Tuma heeft gelijk, Felx. Geen overhaaste beslissingen,' sprak Morfeas streng.

Orsus voegde zich bij hen, met een meisje in zijn kielzog. 'Prinses, dit is iets wat u moet zien.'

Het meisje overhandigde haar een brief. Cat verbrak het zegel en las de tekst hardop voor.

'Beste Atlantiërs,

De koning is dood. Cheos' kinderen zijn niet degenen die u noch ons verscheurde rijk kunnen redden. Die taak behoort toe aan de Erfgenaam van Atlantis. Velen onder ons erkennen mij reeds als hun rechtmatige leider. Nu is het de beurt aan u om kleur te bekennen.

Onder het toezien van een lange rij koningen, van Galdor tot Cheos, is Atlantis vergaan en geworden tot wat het nu is: een bedorven rijk, dat opnieuw balanceert op de rand van de afgrond.

Ik beloof u mijn plicht naar behoren te vervullen. Ik ben de ware Erfgenaam van de troon van Atlantis, kleindochter van Orlin en oudste in de illustere rij der Langlevenden.

U krijgt drie dagen en nachten de tijd om uw keuze te maken. Kom voor die tijd naar mij toe en ik verwelkom u met open armen.

Wees niet te laat.

Uw koningin, Shirenzah

Ps. Voor u weer onterecht afscheid neemt van een van ons, weet dat Anan nog leeft. Nog wel.'

Cat vouwde de brief dubbel en keek de kring rond. De vlammen van het vuur waar ze omheen stonden flakkerden in hun ogen. De spanning was te snijden. Iedereen was met stomheid geslagen.

‘Dit meisje hier kreeg de brief van de rebellen en zag hoe ze Anan meenamen, prinses,’ zei Orsus. ‘Ze waren hier met een flink aantal en met een duidelijke opdracht. De brief afleveren en een van jullie ontvoeren.’ Hij haalde zijn neus op. ‘Alsof ze huurlingen zijn.’

Cat keerde zich naar het meisje toe. ‘Je bent een dapper kind. Ga nu maar gauw naar je ouders voor ze zich nog ongeruster maken.’

Orsus liep met haar mee.

Cat keek opnieuw de kring rond. ‘Wie kan mij dit uitleggen?’ fluisterde ze.

Niemand gaf antwoord.

‘Shirenzah is dood. Toch?’

Opnieuw duurde de stilte langer dan Cat wilde. Ze werd ongeduldig. Het uitblijven van een reactie van de Langlevenden irriteerde haar. ‘Ze was toch dood? We hebben afscheid van haar genomen. En nu stuurt ze ons een brief...? Hoe kan dit, Morfeas?’ Als iemand er al iets zinnigs over zou kunnen zeggen, dan was hij dat. Hij was immers de oudste. Althans, na Shirenzah dan.

‘Ik weet het niet, Catherine. Ik weet het echt niet. Ik ben net als jij zeer verbaasd over haar... terugkeer.’ De oude man keek haar afwachtend aan.

‘Tuma, haar schip...’

‘Haar schip is van de radar verdwenen. Ze moet het beveiligingsmechanisme op de een of andere manier hebben omzeild. Maar dat kan helemaal niet, dat is onmogelijk. Tenzij je het programma zelf hebt gemaakt.’

Zelfs Jebo zei dat er aan de programmatuur eigenlijk niet te sleutelen viel.'

'Haal Feolin, Mysa, Gilia en Jebo hierheen. Ik wil dat ze deze brief lezen.' *En ik wil dat Jason hier is. En Mollie*, wilde ze zeggen, maar ze sprak dat laatste niet uit.

'Morfeas, vertel het haar,' zei Sazomé. Haar toon verraadde dat als hij het haar niet zou vertellen - wat het dan ook was - dat zij het wel zou doen.

Cat wist niet of ze dit wel wilde horen.

Morfeas schraapte zijn keel. 'Het is zo dat alle Langlevenden min of meer hetzelfde zijn. We delen dezelfde idealen, beschikken over gelijke talenten en dienen de koningen. Shirenzah is echter... anders. Dat is ze altijd al geweest.'

'Hoe anders?' vroeg Cat.

'Ze beschikt over een duistere gave die wij kennen als *magie*.'

'Magie,' herhaalde Cat voor zichzelf. Ze wist niet zo goed wat ze hiervan moest denken. Ze wist dat magie iets was dat al sinds mensenheugenis verboden was. Er werd altijd over gesproken alsof het iets was dat nooit echt had bestaan, maar er waren verhalen genoeg die het tegendeel bewezen.

'Magie laat zich het beste omschrijven als een welhaast goddelijke macht. Je kunt de wereld om je heen manipuleren.'

Muzis' mond viel open. 'Daarom lijken die rebellen door waanzin bezeten. Ze zijn vervloekt!'

'Vervloekt?' vroeg Tuma.

'Wanneer je door magie bent geraakt, ben je vervloekt, zei Sophiaq. 'Neem van mij aan dat het geen zegen is om zo door het leven te gaan.'

'Wat weet jij daarvan, Sophiaq?' vroeg Qrest. 'Dat heb je mij nooit verteld.'

‘Mijn goede vriend hier is als kind door Shirenzah vervloekt,’ biechte Morfeas op.

‘Waarom?’ Cat probeerde iets aan Sophiaq te ontdekken dat anders was, als een litteken of iets dat hij aan die vervloeking had overgehouden.

‘Ik wil er niets over zeggen. Behalve dat ik op die dag heb gedacht dat ik zou sterven. Ik was pas vijftien jaar.’

Er liep een rilling over Cats rug. *Vijftien jaar*. De wetenschap dat zij binnenkort die leeftijd zou bereiken, benauwde haar. Stel je voor dat haar zoiets zou overkomen... Ze schudde dat onbehaaglijke gevoel weer vlug van zich af.

‘Shirenzah heeft ons allemaal om de tuin geleid met haar duistere krachten. Zamara had al veel eerder met haar moeten afrekenen.’

‘Zoiets mag je niet zeggen,’ reageerde Muzis. ‘Zelfs niet eens denken.’

‘We weten allemaal hoe die twee over elkaar dachten. Het leken Galdor en Orlin wel. Alleen was Shirenzah veel sterker dan haar grootvader.’

‘Grootvader? Wacht even, dus je bedoelt dat Shirenzah...?’

‘Ja, Catherine. Shirenzah is de kleindochter van Orlin. En nu je vader ons is ontvallen, meent zij aanspraak te kunnen maken op de troon. Alsof het de schuld is van Cheos dat we hier zitten.’

‘We weten allemaal dat het niet zo is, Sazomé,’ sprak Qrest sussend. ‘Wat me echter nog meer verontrust is dat zij zich naar voren schuift als de Erfgenaam. Wij wisten nog steeds niet wie dat was. Zij kennelijk wel en als...’

‘Niks als. Ze liegt. Als zij de Erfgenaam is, dan kun je Atlantis bij voorbaat al opgeven!’ Ook Morfeas verloor zijn kalmte en daarmee was het hek van de dam.

De Langlevenden begonnen door en langs elkaar heen te praten. Cat zag dat Tuma en Felx zich geen houding wisten te geven.

Tuma keek Cat vragend aan. Ze snapte direct wat ze bedoelde. 'Genoeg!' riep Cat.

Meteen vielen ze stil.

'Shirenzah is terug. Zij dreigt Anan te doden als wij haar niet erkennen als onze koningin. Voor mijn part mag iedereen hier die brief lezen, het lijkt me sterk dat er iemand onder ons nog zal overlopen naar de rebellen. Ik in ieder geval niet. Jason is onze koning en zolang hij nog niet terug is, ben ik jullie leider. En ik draag jullie hierbij op om te verzinnen hoe we haar kunnen stoppen. Hoe we Anan kunnen bevrijden en de rebellen onze kant op krijgen door hun vervloeking op te heffen.'

'Dat zal niet gaan, vrees ik. Je vergeet dat er nog een andere macht in het spel is.' Morfeas keek haar door-dringend aan. 'We moeten het niet enkel opnemen tegen Shirenzah.'

De Schaduw. Cat zuchtte hoorbaar en keek omhoog, op zoek naar de hemel die ze vanuit de grot niet kon zien. Om de Schaduw te trotseren was een wonder nodig.

Door de scheuren boven in de grot kroop het zonlicht naar binnen en verlichtte de open plek. Het vuur was nagenoeg gedoofd en rook kringelde omhoog. Na hun overleg was besloten om het allemaal even te laten bezinken tot de rust in het kamp weer was hersteld. Ze ontfermden zich over de andere Atlantiërs, waarvan sommigen behoorlijk aangeslagen waren. Dat was ook niet gek, ze waren namelijk in de veronderstelling geweest dat ze hier veilig waren. *Niet dus.*

Cat zocht Elora op. "*Die ligt op bed met hoofdpijn*",

had Valere haar gezegd. Vervolgens was ze nors weg-
gelopen. Cat zag dat ze voor haar nichtje een plekje
gevonden had waar het zachte mos duimendik boven
de grond uitstak. Haar bed... Elora sliep. Of deed alsof.

Cat wilde weten waarom ze zo geschrokken was.
Het was niet omdat ze nog nooit iemand had zien
vechten. Elora vocht zelf normaal gesproken net zo
goed mee. Het was iets anders. Maar wat?

Ze liet Elora verder maar met rust en ging op zoek
naar de dolken die ze van Orsus had gekregen. Ze
vond ze niet ver van de plek waar ze het kampvuur
hadden ontstoken, bij de weinige andere spullen die
ze tijdens hun vlucht hadden meegenomen. Ze legde
de dolk die ze vannacht had buitgemaakt bij de andere
spullen en pakte haar eigen dolken terug. Ze stak ze
onder haar riem.

Nu voelde ze zich een stuk sterker. Het licht dat een
nieuwe dag aankondigde maakte dat ze weer helder
kon nadenken. De raadsels waren echter groot en de
uitkomst van de strijd die gevoerd moest gaan worden
allerm minst rooskleurig. En waar was Jason? Of beter,
waar was Mollie als je haar nodig had?

Pok.

Een dennenappel raakte haar hoofd. 'Au!'

Pok.

'Hé, wie doet dat?' Ze dacht aan het gegriinnik te
horen dat een van de kinderen haar aan het dollen was.

Pok. Pok. Pok. Pok. Pok.

'Nu is het wel genoeg. Kom hier, als je durft.' Cat
keek om zich heen, maar zag niemand. Of toch...? Ach-
ter een dikke boom zag ze een schoen uitsteken. 'Ik zie
je wel. Kom maar hier. Dan krijg je je dennenappels
terug.' *Naar je hoofd*, dacht ze erbij.

'Nee, je mag ze niet teruggooien. Dat hoort niet,'
hoorde ze de jongen zeggen.

Job?

'Jazeker! Het is mij, je vriend Job in hoogsteigen persoon!' Job sprong tevoorschijn. Hij boog sierlijk na zijn theatrale aankondiging.

Cat begon bijna te klappen, maar hield zich in.

'Geen applaus? Nou, dan toch lekker niet. Cat, breng me naar de koning zodat ik hem verslag kan uitbrengen. Ik heb groot, maar verschrikkelijk nieuws.'

Ik ook, dacht ze bij zichzelf.